

KORRESPONDENTIEBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE VAKBONDEN AANGESLOTEN

bij de ' Syndikale Kommissie der Werkliedenpartij en der Onafhankelijke Vakbonden ,

SEKRETARIAAT DER REDAKTIE :

J. BERGMANS

VOLKSHUIS Zaal 13, Jozef-Stevensstraat, 17, Brussel

Abonnement per jaar { België : 1 frank
Buitenland : fr. 1.50

ADMINISTRATIE :

Pieter LALEMAND

20, Willebroecksche Kaal, 20, Brussel

INHOUD :

Een praktisch voorstel, bl. 45. — *Verslag van den Schatbewaarder*, bl. 46. — *De Werkstakingen*, bl. 46. — *Belgisch syndikaal overzicht*, bl. 47. — *De Kongressen*, bl. 47. — *De arbeidsbeurzen*, bl. 48. — *Internationaal syndikaal overzicht*, bl. 48.

Een praktisch voorstel

Door den secretaris der Syndikale Kommissie is aan de afgevaardigden bij dit lichaam een rapport gezonden, waarin voorgesteld wordt tot de aanstelling van een tweede secretaris over te gaan en tevens een bediende aan te stellen. In bedoeld rapport wordt eene opsomming gedaan van de getalsterkte der aangesloten bij de Syndikale Kommissies, van andere landen en het aantal bezoldigde schrijvers en bedienden dezer lichamen.

Om de verhouding in andere landen te kennen, hebben deze inlichtingen waarde, als zij echter moeten aantoonen, aan hen die de hoofdleiding der belgische vakbeweging in handen hebben, dat op deze gegevens de Syndikale Kommissie van ons land een tweede secretaris moet aanstellen, zijn die inlichtingen, ons dunkt, zoo niet overbodig, dan toch niet van aard om ons door deze gegevens te laten verleiden, over te gaan tot het voorstel in het rapport neergeschreven.

Volgens onze meening moet er overgegaan worden tot de aanstelling én van een tweede schrijver én van een bediende, omdat de noodzakelijkheid dat vereischt.

Het aantal aangesloten leden bij de Syndikale Kommissie stijgt regelmatig en waar dit lichaam in 1905, 35,000 leden sterk was, is de getalsterkte in 1909 tot 73,361 geklommen.

Over den ontwikkelingsgang kunnen wij dus tevreden zijn, al blijft het nog altijd een treurig en onnatuurlijk verschijnsel dat vele duizenden klassenstrijders, waaronder er die steun en kracht zoeken onder de plooiën van het

rooden vaandel, het nut der aansluiting alleen maar in principie aannemen, en juist handelen als werklieden die de vakbeweging noodig, nuttig, schoon, heerlijk en wat weten wij al meer vinden, maar er daarom toch geen gemoedsbezwaren in vinden, aan anderen, bijdrage in den vakbond te laten betalen, van wiens werk en optreden ook zij de voordelen genieten, zonder zelf bewijzen hunner solidariteit te leveren.

Wij meenen dat de Syndikale Kommissie moet overgaan tot aanstelling eens tweeden secretaris, omdat de toestanden dat gebieden en thans onhoudbaar zijn.

De toestand is thans zoo, dat de schrijver van de Syndikale Kommissie in de beslistste onmogelijkheid is goed en degelijk werk te leveren.

Zijn werk is te alzijdig, en dat de brombeeren, die altijd ontevreden zijn als er geld tot opbouw van de organisatie uit gegeven moet worden, dat maar eens ontkennen.

Wij beweren dat het afmattend is, dagelijksch begonnen werk te moeten onderbreken, omdat de omstandigheden dit vereischen.

In de belgische vakbeweging struikelen we over het gebrek aan kennissen bij de bestuurders der vakbonden. Bij stakingen die iets of wat in omvang te betekenen hebben wordt de hulp der Syndikale Kommissie gevraagd en moet de secretaris er op uit, niet alleen om raad te geven, maar veelal om zelf de hoofdleiding ter hand te nemen.

Het overschot der bijdrage van de meeste vakbonden is na aftrek voor werklozen en zieken ondersteuning gewoonlijk zoo ellendig klein, dat reeds eenige dagen na het uitbreken van een konflikt, ja, ook wel vóór den strijd uitgebroken is, er om steun geroepen wordt, en de Syndikale Kommissie er op uitgezonden wordt om de noodklok door het land te luiden.

Waren al onze Vakbonden, Centrale organisatie's gelijk in Duitschland, Oostenrijk, enz., dan zou het weerstandsvermogen, ten minsten als het vullen

van de Weerstandskas hoofdzaak was, wat sterker zijn en de leiding bij strijd door de centrale zelf ter hand genomen kunnen worden, — zoover zijn wij in België nog niet, — maar komen doen we er, omdat er factoren in werking zijn die ons die baan opdrijven.

Wij weten het, in België mint men de vrijheid, zelf zoover, dat vakpolitiek en cooperatiebeweging in handen zijn van, — men vergeve mij de uitdrukking — vrijbuiters.

Elk wil op eigen kracht in den politieken strijd het gecentraliseerde bolwerk van het katholieke overwinnen, elk wil op eigen zwakke beenen met beperkte geestesgave het over intelligencie en kapitaal beschikkende patroonsdom omverloopen. Men verkiest tuchteloosheid boven de discipline die er noodig is in de arbeidersbeweging om het doel, of deelen daarvan, te bereiken.

Waarom dit alles aangehaald? Wat heeft dit te maken met de aanstelling van een 2° schrijver en een bediende? Kameraden, wacht, wij zullen het u zeggen. De aanstelling van bezoldigd personeel kost geld en om de krachten aan te stellen die er noodig zijn, moet de bijdrage aan de Syndikale Kommissie 's minstens van 10 centiemen per jaar en per lid tot 20 centiemen verhoogd worden — dat is de kwestie. Wij vreezen dat het gewone bezwaar van .. « dat kunnen we niet opbrengen » weer de hoofdargumentatie worden zal van hen die altijd de duivel gezien hebben aan het betalen van hoge bijdrage.

Daarom willen wij vragen, dat zij die geroepen zijn om uitspraak te doen over het voorstel hier bedoeld, nu toch eens het belang der arbeidersbeweging op den voorgrond zouden plaatsen. De bestuurders der Vakbonden die aan hun leden verkondigen dat hoge bijdrage beteekent: hoge loonen, moeten die spreuk in deze zaak gedachtig zijn. Men kan er van zeggen wat men wil, maar wij noemen het feit, dat de belgische vakbeweging niet bij machte is de loonen der arbeiders, van nagenoeg alle

bedrijven, omhoog te voeren, gelijktijdig met de stijging in prijs der levensbehoefte... *een nationaal schandaal.*

De Syndikale Kommissie moet versterkt worden, de versterking van dat lichaam kan niet anders als ten goede komen aan de belgische arbeidersbeweging.

Dat er overgegaan worde tot de uitbreiding en versterking van het nationaal lichaam onzer vakbeweging, dat wenschen wij.

C. MAHLMAN.

Verslag van den Schatbewaarder

Bonden die hunne bijdragen bij de Syndikale Kommissie in de maanden Juli en Oogst 1910 aanbetaald hebben :

	LEDEN :
Overdracht :	46,457
Centrale Eendracht der Fabriekwerkers (Antwerpen)	500
Syndikaat der Juweliërs (Brussel)	245
Centrale Federatie der Bouwarbeiders (1 ^{ste} storting)	1,000
Te samen :	48,202

* * *

Bonden die hunne bijdragen bij de Landelijke Wederverzekeringskas voor stakingen en uitsluitingen aanbetaald hebben :

	Leden	Frank
Overdracht :	16,085	3,712.50
Syndikaat der Juweliërs, Brussel (12 maanden)	245	147.00
Dockersbond, Gent (12 maanden)	500	300.00
Te samen :	16,830	4,455.75

De Penningmeester, P. LALEMAND,
20, Willetroekkaai, Brussel.

De Werkstakingen

De Syndikale Strijd te Turnhout

De staking der Papierbewerkeren van Turnhout is voornamelijk een der kenmerkendste van al de conflicten waarvan het ons gegeven werd ooggetuigen te zijn sedert het opkomen der Belgische vakbeweging.

Nooit werden onze werkersorganisaties in België zoo openlijk noch met zooveel hardnekkigheid aangevallen door het patronaat ; nooit toonde het Vlaamsche karakter zich met zooveel duidelijkheid. Onwrikbare wil van wege de patroons, en kalmte vastberadene taaiheid van wege de werklieden. De staking duurt haast twee maanden, en schijnt het patronaat niet meer dan den eersten dag geneigd toe te geven noch in onderhandeling te willen treden, ook van den kant der arbeiders is niet de minste afvalligheid aan te stippen.

Sedert de opening der vijandelijkheden, hebben wij het patronaat beurtelings zijn toevlucht zien nemen tot al de drukingsmiddelen die maar kunnen uitgevonden worden : pogingen bij de werklieden om hun door beloften weer in de fabrieken te lokken, verbond tusschen de patroons om elkanders werk te verrichten, bedreiging de wederspannige arbeiders te boycotten, toevlucht tot onderkruipers, bedreiging de werklieden uit hunne woning te drijven, oproep tot de politie-

macht, partijdigheid van den burgemeester, overdreven strengheid van het klassegerecht ; doch alles was te vergeefs.

Het was insgelijks te vergeefs dat de geheele geestelijkheid, van de hoogste tot de laagste sport der ladder, zich ook met de zaak kwam bemoeien. De vermaarde omzendbrief der « zeven pastoors » liet de bevolking volstrekt koel.

De in de dorpen rondgestrooide lasteringen en de kuiperijen der geestelijkheid, om onderkruipers te werven voor de fabrikanten, bleven zonder uitwerksel dank aan de onvermoeibare werkzaamheid onzer Turnhoutsche vrienden. De vrouwen zelf weigeren gehoor te geven aan degenen die haar willen overtuigen dat zij haar echtgenooten en zonen moeten aanzetten het werk te hernemen. En niettegenstaande de geweldigste pogingen van kapitaal, kerk, leger en gerecht die samenspannen, gaat er schier geen week voorbij zonder dat de staking een nieuwe uitbreiding neme. Een tiental vaklieden welke nog in de « Turnhoutoise » en in de « Belgica » werkzaam waren, hebben zich insgelijks bij de stakers gevoegd.

Het is omdat zij zich nog herinneren, onze kameraden van ginder, den nog niet lang verlopen tijd toen Turnhout geboukt stond als de hel der werklieden, toen men aldaar hongerloozen betaalde en de werktijd er buitengewoon langdurig was ; het is omdat zij zich maar al te wel de sombere ellende herdenken waarin zij maar al te lang leefden en nog immer den slavenstand voor oogen hebben waartoe men hen onderdrukt had ; het is omdat zij zich aan welken prijs ook opnieuw aan zooveel leed en vernedering niet meer zouden kunnen onderwerpen, dat zij, vertrouwend op hun krachten en de rechtvaardigheid hunner zaak, bereid zijn zich al de mogelijke opofferingen te getroosten, hoe hard en langdurig die ook zijn mogen, als zij daardoor de zegepraal kunnen behalen.

Men moet de meetings bijgewoond hebben welke zij alle Zaterdagden beleggen, om den indruk van kracht te beseffen en te waardeeren die uit die vergaderingen opgaat, waar 2000 personen, mannen en vrouwen, zich regelmatig komen samenvoegen in de te enge zaal en in de koer. Uren lang blijven zij daar den eenen tegen den anderen gedrukt rechtstaande te luisteren, vreezende noch voor de stikkende warmte der zaal noch voor de neerstortende regenbuien in de koer, met de grootste gretigheid de woorden der sprekers, opvangende en regelmatig den avond sluitende met eenige strijdlieden. Vervolgens, met die koude bedaardheid, blijk van een volstrekt vertrouwen, verspreidt die gansche menigte zich in het net der straten en stegen van Turnhout, waar tien minuten later alles in den diepsten slaap is gedompeld.

Het ware misschien nuttig hier te onderzoeken welke de oorzaken zijn of moeten zijn van zulk een hardnekkigheid in den strijd. Wij houden er des te meer aan zulks te doen, daar wij meenen te zien dat veel onzer kameraden, ja zelfs zekere vakleiders, zich over de langdurigheid der staking verwonderen en zich geen juist denkbeeld genoeg schijnen te vormen van den inleg van den kamp.

Men vergeete toch niet dat vóór tien jaar verlopen zijn de Kempen op het minst genomen *vijftig duizend nijverheidswerkers meer* zal tellen. Men heeft berekend dat, met het oog op de ontginning van het nieuw koolbekken, er in de

provincie Limburg alleen woningen op te richten zijn voor HONDERD DUIZEND INWONERS MEER.

De Kempen levert niet alleen aan de nijverheid overgrooten koolreserven op, maar ook eene onuitputbare hoeveelheid zand van verschillende kwaliteiten welke voor de glasblazerij en allerlei andere nijverheden bruikbaar zijn ; men treft er grooten hoeveelheden ertsen aan (namelijk ijzererts) die door de metaalnijverheid ter plaatse zullen benuttigd worden. De fabrieken gaan uit den grond oprijzen als paddestoelen en de werkersbevolking er wemelen als bijen in een korf.

Is het dan niet klaarblijkelijk dat de burgerij en al de reactionnaire kapitaalkrachten het onmogelijke zullen aanwenden om de vernietiging te bewerken onzer jonge werkersorganisaties, wier scheuten heel kortelings over gansch Kempenland hun onontwarbaar net zouden uitstrekken. De jonge plant verdelgen wier zaadkorrels op een al te vruchtbaren grond dreigen neer te vallen, ziedaar welke de oorzaak, *de eenige oorzaak* is van den strijd te Turnhout.

Laten wij ons dus niet verblinden ; de staking kan en zal waarschijnlijk nog lang voortduren. Wij hebben de vaste overtuiging dat het Belgisch proletariaat een juist besef heeft van de belangrijkheid van den inleg, dat het op de hoogte zijner taak zal wezen en, kost wat kost, meester zal blijven van het strijdveld en voor de vakorganisatie een nieuwe provincie zal weten te veroveren, welke binnen enkele jaren ons grootste, rijkste en schoonste werkveld moet worden.

Het strekt het Belgisch proletariaat tot plicht den strijd krachtadig te steunen, door regelmatig zijn penning te storten.

De Syndikale Kommissie der Werklieden Partij en der Onafhankelijke vakbonden.

N. B. — De steungelden doen geworden aan J. Bergmans, *Volkshuis*, Brussel.

In de Koetsmakerij. — *Brussel.* — De Schrijnwerkers-Koetsmakers der « Compagnie Générale de la Carrosserie » (vroegere firma Francau) zijn op Donderdag 4 Oogst in staking gegaan om protest aan te tekenen tegen het wegzenden van een hunner werklieden die volgens hen onrechtvaardig werd afgedankt.

De firma bezigt 60 werklieden (smeden, schilders, stoffeerdere en schrijnwerkers). Er zijn 17 schrijnwerkers in staking, waaronder 13 aangesloten bij de Landelijke Koetsmakersfederatie en 2 niet vereenigd zijn.

Op het oogenblikker pers te gaan vernemen wij dat de arbeid in de beste voorwaarden hernomen is.

In de Ledernijverheid. — *Brussel.* — De Algemeene Vereeniging der Zadelmakerij heeft twee zegepraal aan te tekenen. Op 26de Januari l.l. is er eene staking uitgebroken in het huis Donaux-Desmedt, 31 arbeiders op 46 waren in het conflict betrokken. De stakers die het werk verlaten hadden met het oog op een loonsverhoging bekwamen na vijftien dagen staking 3 t. h. opslag, zij eene gezamentlijke verhoging van 27 frank per week. Vóór het conflict bedroeg het weekloon fr. 30.50 ; na het conflict fr. 32.50.

De stakingskosten welke op 1,114 frank beliepen werden betaald door de algemeene bondskas.

Wat aangaat het tweede conflict uitgebroken in het huis A. Charlet en Cie, daar waren 72 op 92 door die firma gebezigde werklieden in betrokken. De eischen waren : verhoging van zekere

tariefprijzen voor de ...
ging voor de per uur betaalde werklieden ; tien-
urige arbeidsdag ; supplement voor overwerk.

De staking is op 30^{en} Mei uitgebroken en het
werk werd slechts op 6 Juli hernomen. — Dus
meer dan eene maand strijd. — Het tienurenwerk
zal aanvang nemen op 1sten Oktober 1910. Het
werk zal dus van dien datum af met een uur per
dag verminderd zijn.

De verkregen verhoogingen bedragen gemid-
deld 6 t. h., zij fr 1 80 per week en per man,
hetgeen voor de 72 deelnemers een gezamenlijke
verhoging uitmaakt van fr. 129.60 per week.

Die beweging welke voor gevolg heeft gehad
volkomen den huisarbeid, verricht na het werk
op den winkel, af te schaffen, heeft fr. 4.985 80
gekost, somme welke betaald werd door de Alge-
meene bondskas.

Voor beide conflicten werden de onderhalingen
gevoerd door het bestuur van den Algemeenen
Zadelmakersbond, geholpen door den schrijver
van de *Brusselsche Federatie der Vakbonden*. A. T.)

In de glazen-, beker- en flaconmakerij.

— Sedert eenigen tijd stuiten de glasblazers en
slijpers van Manage tegen allerlei knoeierijen
van wege de patroons. De fabriekanten pogen
de werkersorganisatie te ondermijnen door
de vakstrijders uit de blazerijen te vinden. Zij
hopen, dusdoende, onze vrienden te ontmoedigen
en de vernietiging der glasblazersorganisatie te
bewerken.

Den 15^{en} Juni i.l. werd een glasslijper door zijn
hoofd bericht dat van dien datum af de opzegter-
mijn voor hem aanvang zou nemen.

De aldaar opgezegde glasslijper, gevraagd
hebbende om in kennis gesteld te worden van de
redenen zijner afdanking, werd hem door zijn
werkhoofd geantwoord dat er te veel slijpers
waren en dat dit maar een begin was.

De Glasslijpersbond heeft eene vergadering
gehouden, om den hem geschapen toestand te
onderzoeken. Er werd besloten een onderhoud te
vragen met den patroon der firma Castelain,
alwaar de wegzending is gebeurd. Er werd insge-
lijks door onze vrienden glasslijpers beslist dat
zij allen het werk zouden opzeggen, zoo het weg-
zenden ongerechtigd was. De patroon heeft ge-
weigerd uitleggingen te geven, nopens de redenen
der afdanking.

De afgevaardigden van den Glasblazersbond en
van den Glasslijpersbond hebben zich op Zondag
7^{en} Oogst vereenigd, om den toestand te onder-
zoeken

Met algemeene stemmen, bij uitzondering van
een enkele, is er aangenomen aan de bestuurders
der verschillende firmas van Manage te vragen
om een scheidskomiteit tot stand te willen bren-
gen, hetwelk zou gelast zijn over ieder geval van
wegzending te beslissen. Bij weigering van wege
de patroons zal, tegen 15^{en} Oogst, opzegbericht
gegeven worden en vanaf 1^{en} Oktober aanstaande
zou het werk dan algemeen gestaakt worden.

Vier honderd blazers en slijpers zijn recht-
streeks in het konflikt betrokken.

Belgisch Syndikaal Overzicht

**In de Brusselsche Federatie der Vak-
bonden.** — De beide bestendige schrijvers der
Brusselsche Federatie, gezellen Vandersmissen

en Pladet, hebben het jaarlijksch verslag van ge-
naamde Federatie gepubliceerd. Alhoewel wat
laat uitgekomen verdient, het een ernstig onder-
zoek en is de lezing ervan opbeurend. Wij zullen
het in ons toekomend nummer breedvoerig be-
oordeelen, doch van nu afaan bevelen wij de
Bondsbestuurders aan het niet ongeschonden in
hun kassen weg te bergen, maar... het te lezen

In de Houtnijverheid. — *Mechelen.* — De
vriend H. Holemans, van den Socialistische
Houtbewerdersbond van Mechelen, zendt ons de
volgende inlichtingen, aangaande de beweging
dezer organisatie, tijdens de vier laatste jaren :

JAREN	ONTVANGSTEN	UITKEERINGEN VAN WEERSTAND — WERKELOOSHEID			
		Werkeloosheid	Solidariteit	Weerstand	Fede. bijdrage
1906.	1,090 05	30.00	25.60	10 00	—
1907.	2,071 94	135.00	150.46	321.28	—
1908.	3,160.66	1,394.75	55.41	253.00	604.48
1909.	10,560.27	1,669.50	—	6,581.95	956.00
	16.882.87	3,529.25	231.37	7,165.23	1,560 48

De volgende tabel aangaat alleenlijk de conflicten :

DATUMS	Nijverheid	Uitbreiding	Oorzaak	Leden	Uitslag
14—4—1907	Stoelmakerij	Algemeen	Loonsverhoging	7	Gewonnen
9—2—1908	»	1 werkhuis	Loonsaftrok	1	»
22—2—1908	Meubelmak	»	Loonsverhoging	6	Verloren
19—5—1908	Stoelmakerij	»	Loonsaftrok	2	Gewonnen
4—6—1908	Meubelmak.	»	Stukwerk	3	»
21—3—1909	»	»	Loonsverhoging	10	»
21—3—1909	»	»	Regelmatische betaling	5	»
23—7—1909	»	»	Loonsverhoging	22	»
31—7—19 9	»	»	»	35	Gedeeltelijk
31—7—1909	»	»	»	18	Gewonnen
4—8—1909	»	Lock-out	»	207	Gedeeltelijk

Er is op te merken dat het aangeduide getal
werkstakers alleenlijk dit is van den socialistische
Houtbewerdersbond en dat al de bewegingen
geregeld wierden door de vereenigde socialisten,
onafhankelijken, kristenen en liberalen.

Bij de Koffiehuisjongens. — De Federatie
der Koffiehuisjongens zet haar krachtadige be-
weging voort ten voordeele der afschaffing van
het fameus « voorschootsrecht ». Daarin dient zij
hoogst goedgekeurd te worden. Van een anderen
kant is het te betreuren dat de verschillende groe-
pen, behoorende tot de Voedingnijverheid, nog niet
gecentraliseerd zijn en dat er daar geen gemeene
aktie plaats grijpe en nog niet eene eenige orga-
nisatie tot stand is gekomen. De Federatie der
Koffiehuisjongens toont zich best geschikt om die
centralisatie te bewerken. De andere groepen
moeten handelen zoo als zij. Dat is het eenigste
middel om niet alleen het « voorschootsrecht »
maar ook het drinkgeld af te schaffen. (A. T.)

**De Antwerpsche vakbeweging in 1908-
1909.** — Het verslag van het Algemeen Arbeids-
secretariaat van Antwerpen is verschenen. Het
is een boekdeel van 170 bladzijden tekst en bevat
verslagen over bijzondere gebeurtenissen in de
Antwerpsche vakbeweging. Het geeft een uitge-
breid verslag over de werkeloozenbeweging, be-
vat modellen van in Antwerpen uitgevoerde loon-
boekjes.

In het tweede deel komen de verslagen der bij
het A. A. S. aangesloten bonden.

Allen die de geschiedenis der Antwerpsche
vakbeweging willen kennen, raden wij één exem-
plaar te bestellen bij C. Mahlman, « De Werker »,
Antwerpen, welke, tegen opzending van 50 cen-
tiemen, in postzegels, het verslag franco toe-
zend.

In de Boeknijverheid (A. T.) — Het Mid-
denbestuur der Belgische Letterzetterfederatie,
zet zijne beweging tot invoer van een minimum-
loon, in de provincie, voort.

Thienen komt een schoone bijval te behalen :

fr. 3.50 voor 10 uren werk en overloon na het
tiende uur. Nog niets was er in deze stad gedaan
geweest ; de loonen waren er van fr. 2 en 2.50.

Zooals men ziet is het een merklijken vooruit-
gang, welke aan de beweging een einde stelt.
Ongelukkiglijk heeft een rijke klerikaal, uitgever
van *De Wekker*, geweigerd toe te geven. Hij
vindt dat men met fr. 2.50 heel goed kan leven
en zijne kinders groot brengen.

Te Hoei teekent zich eene ernstige beweging
af. Deze afdeeling telt meer dan honderd leden en
is vol geestdrift.

Hopen wij dat, binnen kort, de Federatie een
nieuwen bijval zal aan te teekenen hebben.

DE CONGRESSEN

In de boeknijverheid. — *Brussel.* — Op
15^{en} en 16^{en} Mei j.l. hield de Letterzetterfederatie,
in het lokaal « Ancienne Bourse », Grote Markt,
te Brussel, haar XLIIIe Congres.

De Fransche Federatie, de afdeeling Rijsel,
waren er vertegenwoordigd.

Het kongres beslist met algemeene stemmen,
aan het Centraal Bestuur der Landelijke Fede-
ratie de zorg te laten eene beweging op touw te
zetten, tot invoering van het negen urenwerk in
gansch het land.

Men heeft insgelijks besloten dat, van af Juli
1910, de bijdrage aan de Federale werkeloozenkas
zou gebracht worden op 50 centiemen per maand
en per lid. De vergoeding is op 2 frank per dag,
gedurende 10 weken, vastgesteld.

Een nog al belangrijke redetwist ontstond
insgelijks aangaande het vraagstuk der oudheids-
pensioenen.

Na onderzoek heeft men bestatigd dat zekere
afdeelingen, bij den Staat aangeslotene pensioens-
kassen bezaten, dat andere er geene hadden en
dat het buitenmate moeilijk zoude zijn dezen
dienst te centraliseeren, hetgeen, ons inziens, te
betreuren valt.

Vervolgens nam het kongres definitief een zeer
nuttige maatregel, de afdeelingen belastende
hunne leden werkeloozenvergoeding toe te staan
in geval van verplaatsing, in eene andere afdee-
ling, tot dat de noodige lidmaatschapstijd verlo-
pen zij.

Het kongres had zich insgelijks bezig te houden
met het vraagpunt der aansluiting bij de Syndi-
kale Kommissie en dat der staking op Eersten
Mei.

Wat aangaat het eerste dezer twee punten
werd beslist aan elken bond de zorg te laten zich
bij onze Centraalvereeniging aan te sluiten ; het
princiep der aansluiting werd niet openlijk ver-
worpen, zooals men ziet, doch het kongres heeft

zich laten overwegen door zekere reden van lokale aard, door de afgevaardigden uitgedrukt, die vreesden voor het bestaan van hun groep of hunner Federatie.

Het is te betreuren dat deze nog niet onder de onzen mag geteld worden. Nochtans laat het genomen besluit toe grootelijks te hopen dat binnen korten tijd het meerendeel der letterzettersbonden bij de Syndikale Kommissie zullen aangesloten zijn.

Des te beter, daar de letterzetters immer het bewijs hebben geleverd van voorzichtige krachtadigheid en goede wil.

Wat aangaat de staking op Eersten Mei, heeft men een besluit, over veertien jaar genomen, de principieele herkenning van het Eerste Meifeest, opnieuw bekrachtigd en ten eerste tot de staking aangemaand.

Iets opmerkelijk: Het Kongres heeft met algemeene stemmen dit besluit aangenomen, terwijl door referendum in den loop des jaars onder alle de verschillende afdelingen ingericht de officieele deelname met de federale vlag verworpen, — ja, verworpen — werd.

Zooals het zich voor doet, heeft dit Kongres een ontegensprekelijk nuttig werk verricht. Indien enige maanden eenen doordringende syndikale propagande deze goede besluiten samen bekrachtigen, kan men zeker op 90% der bestaande letterzetters onder de aangeslotenen rekenen.

De Arbeidsbeurzen

De kwestie der stichting der Arbeidsbeurzen wordt alweer duchtig besproken bij ons. Verschillende personaliteiten alsmede de regeering, doen al wat zij kunnen om de stichting ervan te begunstigen. Doch dit alles gebeurt zonder orde nog methode.

Een programma, daarvan bestaat er in de werkelijkheid niet een zier.

In grondbeginsel, verklaren wij ons niet tegen de instellingen, wel te verstaan, indien zij niet ten doel hebben nadeel toe te brengen aan de vereenigde werklieden en het spel te maken van de patroons die vooral er op uit zijn zich goedkope arbeidskrachten aan te schaffen. Doch, wat dit aangaat, zijn wij niets minder dan verzekerd. Inderdaad, een voorstel dat door de bestendige deputatie in den Provincieraad van Brabant werd vooruitgezet, heeft onze aandacht opgewekt.

Dit voorstel bestond in het inschrijven op het budget van een nieuw krediet luidende als volgt: «Toelage aan de Arbeidsbeurzen (inrichting, werking en propaganda), 8,000 frank» De post was als volgt gewettigd:

«Volgens de voorstellen der Kommissie, die de kwestie der Arbeidsbeurzen en Werkeloozenfondsen onderzocht heeft, is de toelage van 8,000 frank bestemd ter ondersteuning van de bestaande beurzen, ter aanmoediging van nieuwe beurzen en ter begunstiging van de ontwikkeling der federatieve beweging».

Wat schulde er daar onder? Onze vriend Conrardy, die aangeduid was geworden als verslaggever, doorzocht het dossier en vond niets dat van aard was hem gerust te stellen, integendeel. Ook onderwierp hij het bedoelde punt aan eene nauwe kritiek en gelukte erin zijn zienswijze te doen deelen door de meerderheid der vierde sekte.

«Wie, vroeg hij, zal die beurzen stichten en op welke grondslagen zullen zij ingericht worden? Welke zal hun stipte rol zijn? Diensaangaande is er volstrekt niets bepaald geworden. De Kommissie die de zaak onderzocht heeft, bestond uit M. de Gouverneur, H. Denis, De Queker en Narcisse; er was niet een werkman bij, niet een vertegenwoordiger der vakorganisaties, en men heeft bijgevolg niet de opwerpingen gehoord die zij zouden kunnen inbrengen hebben niet tegen het principieel maar tegen de inrichting zelf der arbeidsbeurzen. De huidige werking dezer beurzen heeft reeds aanleiding gegeven tot ernstige kritieken, en nochtans wordt er niet het minste wel bepaald programma geëischt voor het toekomstige.

» Inderdaad, de Kommissie heeft zich bepaald bij het bekrachtigen van de voorwaarden geveerd door de regeering om op de provinciale toelagen recht te hebben. Die voorwaarden zijn de volgende:

«1° De Arbeidsbeurs moet een besturende Kommissie hebben zoodanig samengesteld dat het getal patroons (werkgevers die daar zetelen gelijk zij aan het getal werklieden en bedienden (werknemers):

» 2° De diensten van het officie moeten openbaar en kosteloos wezen voor beide partijen en aan dezes klanten mag niet de minste bijzondere voorwaarde opgelegd worden, zooals die bij voorbeeld aangaande de toetreding aan een politiek, economisch, of godsdienstig programma, enz.

» 3° Het officie moet al de categorieën van bedienden der beide geslachten plaatsen en het moet gedurende minstens zes uren per dag open zijn;

» 4° Bij staking of uitsluiting in een werkgesticht dat zich tot de Arbeidsbeurs richt om werk te bekomen, moet die toestand aan de winketten van het officie aangeplakt zijn en kenbaar gemaakt worden aan al diegenen welke er zich naartoe willen begeven om daar aangenomen te worden;

» 5° De Arbeidsbeurs moet officieel erkend worden, de gewone statistieken aan het ministerie van nijverheid en arbeid doen geworden, en haar plaatsingsboeken moeten door de afgevaardigden der ondersteunende openbare machten kunnen nagezien worden.

» Bij meerderheid van stemmen, worden die maatregelen door de vierde sekte aanzien als zijnde onvoldoende en weinig organiek. Bijgevolg stelt de sekte voor den toestand van 1910 te handhaven voor 1911 en de kwestie ter studie te onderwerpen van een Kommissie, aangevuld door de toevoeging van afgevaardigden der syndikale werkersorganisaties».

Gezel Conrardy wierp nog verschillende andere punten op, die indruk maakten op de sekte. Hoe zullen, vroeg hij, de komiteeten, welke hetzelfde getal werkgevers en werknemers moeten tellen, samengesteld worden? Wie zal de patroons, en wie zal de werklieden benoemen? Daar is geen woord over gerept.

Welk slag bewerkingen zullen de beurzen mogen doen? Zullen zij werklieden mogen plaatsen 't is eender aan welk loon, zich aldus bepalende bij het bezorgen van werkkrachten aan patroons die slechts onder den prijs werklieden in dienst nemen?

Wanneer zal men een staking of uitsluiting aanzien als beëindigd zijnde? Zal men zich met een verklaring van den patroon tevreden houden?

Al die kwesties zijn van het hoogste belang en niet eens opgelost geworden. In de procesverbalen der kommissie vindt men niet het minste spoor bewijzende dat zij het onderwerp zijn geweest van een onderzoek.

De provincie moet met de instelling van organismen schijnen te begunstigen die zouden kunnen aanzien worden als oorlogstuigen gericht tegen de beroepsverenigingen. Vergeten wij niet dat die laatsten schier allen wel ingerichte plaatsingsbureelen bezitten en dat men niet tegen een hunner hoofdrollen dient in te gaan.

Dit pleidooi was overtuigend genoeg om de meening der bestendige deputatie zelve te doen wankelen, vermits op de zitting van den provincieraad gehouden den 28 Juli, door den gouverneur verklaard werd dat «in tegenwoordigheid van het verslag van M. Conrardy dit Kollege niet aandringt en erin toestemd de kwestie opnieuw ter studie te onderwerpen».

Wij verzoeken dus al de werkersorganisaties die zoo belangrijke kwestie onder al hare zijden te bestudeeren en al hare opmerkingen te vervatten in een rapport, te sturen aan de bestendige deputatie. Dit is des te noodzakelijker, gezien de studiekommissie zal worden aangevuld zooals hooger vermeld is, en dat die onzer, welke zullen geroepen zijn er deel van te maken, ernstig gedokumenteerd moeten wezen.

Dat onze vakbonden zich dus onverwijld aan 't werk stellen.

Internationaal Syndikaal Overzicht

In de Metaalnijverheid. — Duitschland. — Een groot economisch conflict bedreigt den Duitschen Zeescheepsbouw. De daar werkzame arbeiders, welke zich in de centrale bonden der *Metaalbewerkeren, Houtbewerkeren, Smeden, Koperslageren, Machinisten en Stokers, Scheepstimmerlieden, Schilders en Lakkers*, alsook der *Fabrieks- en Bedrijfshulparbeiders* georganiseerd hebben, hebben aan de organisatie der Werfeigenaren (Scheepsbouwmeesters en Machinefabrikanten), voorstellen tot verbetering van hun arbeidsvoorwaarden gedaan en daarbij den wensch uitgesproken, op grond van deze voorstellen met de organisatie der werkgevers in onderhandeling treden.

De voorstellen sluiten in: inkrimping van den dagelijkschen werktijd van 9 1/2 op 9 uren, regeling van het tariefwerk, invoering van gelijksoortige aanvangsloozen, verhooging der bestaande loonen en uitbreiding van de rechten der arbeidersvertegenwoordigingen in die ondernemingen. Hoewel het aanvankelijk scheen alsof de werkgeversvereniging bereid zou zijn over deze voorstellen te onderhandelen, zoo bleek spoedig dat de meerderheid der werkgevers er anders over dacht.

In een 25 Juli l.l. gehouden vergadering werden de voorstellen afgewezen en alleen geneigdheid betoond, de redenen dezer afwijzing aan hun arbeiders in tegenwoordigheid van vertegenwoordigers der betrokken vakorganisaties uiteen te zetten. Als redenen werden aangevoerd dat alle nieuwe bestellingen tegen lagere prijzen hadden moeten aanvaard worden en dat, als gevolg daarvan, eerder eene verlaging dan een verhoging der loonen te verwachten was. De werktijd van 57, respectievelijk 56 uren per week, zou nog niet bewezen hebben, dat daardoor het arbeidsvermogen evenredig grooter geworden is, zoodat van verdere verkorting van den arbeidsdag geen sprake kan zijn. De verdere wenschen der arbeiders kunnen niet ingewilligd worden, omdat daardoor de verstandhouding tusschen arbeiders en de scheepswerven alsook der verschillende arbeidsbranches onderling — bedoeld wordt hier zeker tusschen arbeiders en ploegbazen — schade zou lijden.

Deze reden bestaan natuurlijk niets dan schijnbaar.

Dat de werkgevers zich op een grooten strijd voorbereiden, blijkt daaruit dat zij de hun gunstig gezinde pers in hun belang trachten te beïnvloeden, alsook dat zij in de buitenlandsche pers, door middel van groote advertenties, arbeiders voor hun werven zoeken.

«De arbeiders aan de belgische scheepswerven,» alsook der met den zeescheepsbouw verband houdende machinefabrieken, worden dringend »gewaarschuwd niet op deze aanbiedingen in te gaan en geen werk te nemen aan de duitse »scheepswerven.»

Mocht het tot een conflict komen dan staan, in een minimum van tijd, 30,000 arbeiders (bankwerkers, draaiers, vuurwerkers, scheepsbouwers, enz., enz.) op straat. Als plaatsen welke beslist te mijden zijn komen in aanmerking: Bremen, Bremerhaven, Geestemünde, Vegesack, Fiensburg, Kiel, Hamburg, Harburg, Lübeck, Bostock en Stettin.

Laten de Belgische arbeiders hun goede naam hoog houden en zorg dragen dat niemand door onderkruiperij onze duitse makkers in den rug valt.

Ten gevolge van het antwoord door de Hamburger scheepsbouwwerkers, werd in alle werkhoezen den arbeid stilgelegd. Ruim 10,000 werklieden staan op de straat. De strijd reikt zich uit tot Bremen, want het syndikaat aldaar besloot, Donderdag 11de dezer, de staking aan te gaan.

Reeds besloot men de ongetrouwde scheepsbouwwerkers om den strijd tot het uiterste vol te kunnen houden, naar andere streken des lands te zenden, om in andere nijverheden de noodige bezigheden te vinden. Het zal hier dus een zeer zware en hardnekkige strijd worden.